

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6CoCsp/68/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7920201519
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Koščová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7920201519.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Koščovej a sudkýň JUDr. Viktórie Midovej a JUDr. Andrey Galdunovej v spore žalobkyne: Y. Y. S., narodená XX.XX.XXXX, bytom Y. M. XXX, zastúpenej JUDr. Ladislavom Riedlom, advokátom, so sídlom v Prešove, Slovenská 46, proti žalovanému: PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trebišov zo dňa 17.08.2021, sp. zn. 17Csp/66/2020

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok Okresného súdu Okresného súdu Trebišov zo dňa 17.08.2021, č. k. 17Csp/66/2020-72 vo vyhovujúcom výroku a súvisiacom výroku o trovách konania.

Žalobkyňa má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Trebišov (ďalej len súd prvej inštancie alebo súd) rozsudkom zo dňa 17.08.2021 č.k. 17Csp/66/2020-72 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 270 €, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok II.) a priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči žalovanému (výrok III.).

2. Rozhodol tak o žalobe žalobkyne, ktorou sa domáhala priznania primeraného finančného zadostučinenia vo výške 700 €.

3. Žalobu odôvodnila tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 2Csp/218/2016 sa domáhala ochrany svojich spotrebiteľských práv v súvislosti so zmluvou o revolvingovom úvere č. 8500118947 zo dňa 19.06.2015. V uvedenom spore bolo rozhodnuté rozsudkom zo dňa 26.10.2018 č.k. 2Csp/218/2016-64, ktorý nadobudol právoplatnosť 05.01.2019, a ktorým súd rozhodol o povinnosti žalovaného zdržať sa výkonu práva na zrážky zo mzdy na základe dohody o zrážkach zo mzdy. S poukazom na § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z.z. sa domáhala priznania finančného zadostučinenia.

4. Vykonaným dokazovaním vzal za preukázané, že rozsudkom č.k. 2Csp/218/2016-64 zo dňa 26.10.2018 súd uložil žalovanému povinnosť zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným. Súd v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že v prípade dohody o zrážkach zo mzdy išlo o formulárovú zmluvu vopred pripravenú, ktorej podmienky a obsah žalobkyňa ako spotrebiteľka nemohla ovplyvniť. Žalobkyňa bola v pozícii spotrebiteľky, ktorá ak chcela získať úver, musela sa podpísať pod všetky predložené dokumenty, s ktorými sa nemohla dôkladne oboznámiť a neboli vysvetlené skutočnosti, ktoré sa uvádzajú v týchto dokumentoch. Súd skúmal prijateľnosť

zmluvných podmienok a dospel k záveru, že zmluvné dojednanie o zrážkach zo mzdy žalobkyne pre prípad neplnenia povinnosti riadne a včas splácať úver sú neprijateľné, a teda neplatné.

5. Právne vec posúdil podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa účinnom v čase uzavretia zmluvy, t.j. ku dňu 19.06.2015.

6. Súd prvej inštancie konštatoval, že úspešné uplatnenie porušenia práv spotrebiteľa bolo v súdnej veci jednoznačne preukázané a prejavilo sa právoplatným rozsudkom Okresného súdu Trebišov zo dňa 26.10.2018 č.k. 2Csp/218/2016-64, ktorý nadobudol právoplatnosť 05.01.2019. Priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy, ktorá žalobkyňi vznikla konaním žalovaného a je aj určitou satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku takého konania trpieť. Súčasne je však aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby nekonal v súlade so zákonom. Súd prvej inštancie konštatoval, že z podmienok vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie formulovaných v § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. nevyplýva, že by finančné zadosťučinenie bolo možné spotrebiteľovi priznať len v prípade, ak porušenie práva nie je možné napraviť inak. V prejednávanej veci bola nepochybne naplnená hypotéza vyššie citovanej normy, keďže právoplatným rozsudkom bolo rozhodnuté, že žalovaný je povinný zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy (iných príjmov), na základe ktorej mali byť žalobkyňi vykonané zrážky zo mzdy za účelom uspokojenia neuhradenej splatnej pohľadávky vo výške 1.376,25 €. Žalobkyňi bol poskytnutý úver 840 €. K argumentácii žalovaného, že žalobkyňi nevznikla žiadna ujma súd uviedol, že skutočnosť, či ujma spotrebiteľovi skutočne aj reálne vznikla, je právne irelevantná, keďže postačuje už len samotná možnosť vzniku takejto ujmy. V prípade žaloby spotrebiteľa o primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch, zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľ v tomto konaní preukazoval existenciu a výšku vzniknutej ujmy. Pokiaľ ide o samotnú výšku primeraného finančného zadosťučinenia, pri určení jeho výšky je potrebné prihliadať na okolnosti prípadu. Za stavu, že rozsudkom tamojšieho súdu bolo vyhovené žalobe v dôsledku záveru, že dohoda o zrážkach bola formulovaná jednostranne v neprospech spotrebiteľa a je neplatná, pričom tento rozsudok nadobudol právoplatnosť, súd dospel k záveru, že v tejto veci je základ nároku daný. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia, to má plniť jednak funkciu satisfakčnú, ďalej funkciu sankčnú a je ho potrebné chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Základom pre určenie sumy peňažného zadosťučinenia je primeranosť, ktorú súd určuje na základe vlastnej úvahy. Súd považoval výšku primeraného finančného zadosťučinenia 270 € za adekvátnu a primeranú okolnostiam prípadu a nároku v tomto rozsahu vyhovel. Súd vyhodnotil sumu, o ktorú by sa žalovaný bezdôvodne obohatil (536,25 €), pokiaľ by žalobkyňa nebola úspešná v základnom konaní. Suma 270 € predstavuje asi polovicu výšky bezdôvodného obohatenia, o ktoré by sa žalovaný obohatil na úkor žalobkyne, ak by nepodala žalobu. Je zrejmé, že žalobkyňa s prihliadnutím na postoj žalovaného v základnom spore, v ktorom žalovaný spochybňoval dôvodnosť podanej žaloby, bola dlhodobo nedôvodne vystavená stavu právnej neistoty, a to až do právoplatného skončenia uvedeného konania, pričom je zrejmé, že tento stav vyvolal žalovaný, ktorý naformuloval neplatnú dohodu o zrážkach zo mzdy. V dôsledku konania žalovaného bola žalobkyňa vystavená bezprostredne hroziacej majetkovej ujme a tiež bola nútená chrániť svoje práva súdnou cestou, pričom súdne konania sú stresujúcim zážitkom vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu, či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy v podobne náhrady trov konania protistrane, v prípade neúspechu v konaní. Súd uviedol, že spotrebiteľ, teda žalobkyňa, nie je povinný preukázať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože citovaným zákonom priznáva právo na finančné zadosťučinenie už vtedy, keď k porušeniu práva alebo povinnosti dôjde, pričom žalobkyňa sa v tomto prípade úspešne domohla svojho práva, a teda boli splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia. Za popísanej situácie je priznanie finančného zadosťučinenia dôvodné do výšky 270 €, jeho výška je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv spotrebiteľa zo strany dodávateľa a zodpovedá aj svojmu účelu poskytnúť satisfakciu spotrebiteľovi a odradiť dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov a v prevyšujúcej časti nárok žalobkyne čo do sumy 430 € zamietol. Súd konštatoval, že neobstojí argumentácia žalovaného, že uplynul čas viac ako 4 roky od uplatnenia pohľadávky čo do základu a čo do výšky. Súd konštatoval, že žalobkyňa si uplatnila daný nárok včas, keďže jedným z predpokladov bolo uplatnenie si daného nároku po právoplatnom rozhodnutí vo veci, v ktorej sa domáhala určenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy. Od právoplatnosti daného rozsudku

(prijatého 05.01.2019) uplynul jeden rok a tri mesiace, nakoľko žaloba v tejto veci bola doručená dňa 08.04.2020. Z uvedeného dôvodu tvrdenie žalovaného je zavádzajúce a nepravdivé.

7. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania voči žalovanému rozsahu 100%. Aj keď žalobkyňa požadovala sumu 700 € a súd jej priznal 270 €, s ohľadom na povahu nároku, keďže ide o finančné zadosťučinenie, ktorého výšku súd posudzuje na základe voľnej úvahy s poukazom na rozhodovaciu prax súdov, súd pri rozhodovaní o trovách považoval žalobkyňu za úspešnú stranu v konaní v plnom rozsahu.

8. Proti tomuto rozsudku, čo do výroku I. a súvisiaceho výroku o trovách konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/,d/,f/,h/ CSP a navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zrušil a vrátil vec na nové konanie. Uplatnil si nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

9. Žalovaný namietal, že súd prvej inštancie žiadnym spôsobom nevyhodnotil námietku žalovaného k spôsobu uplatňovania nároku na finančné zadosťučinenie. Žalovaný spochybnil uplatnenie požiadavky na finančné zadosťučinenie z dôvodu uvedeného vo vyjadrení k žalobe tým spôsobom, že žalobkyňa si predsa tvrdený nárok mohla a mala uplatniť už pri skoršej ňou podanej žalobe. Už vo vyjadrení k žalobe uviedol, že: „ žalobkyni nebránila žiadna objektívna prekážka uplatnenia požiadavky na primerané finančné zadosťučinenie jednou žalobou. Postup žalobkyne sa javí ďalej tak, že začatím separátnych konaní neumožňuje posúdiť ním tvrdený nárok komplexne, ale vždy len na základe parciálnych skutočností a skutkových okolností. Napríklad v tomto prípade žalobkyňa odkazuje na konanie vedené pod sp. zn. 6Csp/218/2016, ktoré začalo v rovnaký deň ako konanie sp.zn. 9Csp/218/2016, v nadväznosti na ktoré je vedené konanie sp. zn. 4Csp/66/2016, rovnako ako konanie sp. zn. 2Csp/218/2016, v nadväznosti na ktoré je vedené konanie sp. zn. 9Csp/66/2016. Pri zvážení toho, čo je účelom súdneho konania, je namieste dôvodné tvrdiť, že opakované podávanie viacerých žalôb namiesto jednej je postupom, ktorý je vecne neobhájiteľný a dôvodne je ho možné považovať za zneužitie práva. Nejestvuje žiaden oprávnený, zákonný a ani logický dôvod, aby žalobkyňa za účelom získania finančného zadosťučinenia účelovo podávala niekoľko žalôb, ak tak mohla preukázateľne spraviť jednou žalobou. Ak je účelom súdneho konania ochrana porušeného alebo ohrozeného práva a súčasne, ak právna úprava vychádza z hospodárnosti konania prejavujúceho sa z pohľadu súdu, napríklad spojením viacerých vecí do jedného konania, potom podanie troch žalôb v ten istý deň sa javí ako príklad zneužitia práva vedúci k oprávnenému tvrdeniu o tom, že takýto postup smeruje len k dvom veciam, a to účelovo a zámerne multiplifikovať súdne spory a zamedziť komplexnému posudzovaniu skutkového stavu a nedôvodne produkovať trovy právneho zastúpenia namiesto jedného konania vyvolať tri konania“. Žalovaný tvrdí, že povinnosťou každého rozhodujúceho orgánu je zaoberať sa ex offio tým, či výkon práva v konkrétnom prípade je v súlade s právnym poriadkom a účelom, ktoré to-ktoré ustanovenie právneho poriadku sleduje. Súd sa s uvedenými skutočnosťami nezaoberal ani na námietku žalovaného. Z uvedených dôvodov preto žalovaný tvrdí, že postup konajúceho súdu je v rozpore s jeho zákonnou povinnosťou riadne a dôsledne sa vypořadať so všetkými argumentmi strán týkajúcimi sa prejednávanej veci. Argument žalovaného spĺňal takýto charakter, keďže sa týkal postupu spôsobu jeho uplatnenia žalovaného nároku.

10. Žalovaný namietal rozhodnutie o výške žalovaného nároku, pretože neboli preukázané žiadne skutkové okolnosti preukazujúce sumu 270 € ako oprávnenú výšku nároku. Poukázal na to, že v konaní 2Csp/218/2016, v ktorom bolo rozhodnuté o povinnosti žalovaného zdržať sa výkonu zrážok zo mzdy, súd nerozhodol na základe žiadneho skutkového alebo právneho záveru týkajúceho sa výšky úrokov. V tomto konaní však súd svoje rozhodnutie odôvodňuje skutočnosťami, ktoré neboli ani predmetom, ani dôvodom pre vydanie rozhodnutia vo veci 2Csp/218/2016. Takýto postup je podľa žalovaného nezákonným, pretože rozhodnutie o výške primeraného finančného zadosťučinenia sa odôvodňuje skutočnosťami, ktoré ale neboli dôvodom základného rozhodnutia, o ktoré vydanie sa vlastne celé toto sporové konanie opiera. Zo žaloby nevyplývali a neboli preukázané žiadne okolnosti, ktoré by požiadavku na zaplatenie sumy 700 € vecne odôvodnili. Súd predsa nemôže tvrdiť bez dokázaných skutočností, že by na strane žalovaného došlo k obohateniu, ak by nebolo vydané rozhodnutie o zdržaní sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy. Dohoda je zabezpečovací prostriedok, nezakladá žiadne nároky a nie je ani zárukou vykonávania zrážok zo mzdy.

11. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že z jej strany sa o žiadne samoučelné multiplikovanie súdnych sporov nejedná. V pôvodných konaniach podala 4 žaloby o uloženie povinnosti zdržať sa vykonávania zrážok z jej mzdy. Vo všetkých prípadoch išlo o samostatné nároky, nakoľko žalovaný si zrážky zo mzdy uplatnil štyrmi samostatnými výzvami jej zamestnávateľovi. Nakoľko predpoklady pre vyhovie žalbám neboli totožné, uplatnila si ich samostatnými nárokmi. Podľa vedomostí zástupcu ani žalovaný pri podávaní žalôb nekumuluje nároky z viacerých úverových zmlúv u totožného dlžníka. Z toho plynie nárok na uplatnenie primeraného finančného zadostučinenia pri každom nároku samostatne, čím neporušila žiaden právny predpis. Ak žalovaný argumentuje, že mu tento spôsob podávania žalôb spôsobuje ujmu, tak ich podala legitímne a svoj účel splnil. Zároveň to vyznieva alibisticky od dodávateľa, ktorý sa snažil spôsobiť protizákonnú ujmu jej v kumulatívnej výške niekoľko tisíc eur. Tvrdiť, že podávaním viacerých žalôb sa dopustila zneužitia práva, je v hrubom rozpore so skutkovým stavom popísaným vyššie. Za zvyšovanie nákladov týchto konaní si môže žalovaný sám. Podával vyjadrenia k žalobám, odvolania proti rozsudkom a značne jej sťažoval uplatnenie jej práv, síce zákonným spôsobom, ale nakoniec nebol úspešný ani v jednom prípade, čo je iba jeho zavinením. V základnom konaní žalovaný vyzval jej zamestnávateľa na zrážanie sumy 1.376,25 € z jej mzdy. Následne si ju už žiadnym spôsobom neuplatnil v konaní pred súdom, preto je nepochybné, že minimálne o túto sumu ju chcel nezákonne pripraviť. Pritom suma 270 € priznaná súdom ako zadostučinenie nemôže byť považovaná za neadekvátnu. Dokonca v konaní sp. zn. 4Csp/66/2020 jej bola právoplatne priznaná suma 500 €, potvrdená odvolacím súdom. Žalovaný na dôvažok tvrdí, že bez dokázaných skutočností, že by na strane žalovaného došlo k obohateniu, ak by nebolo vydané rozhodnutie o zdržaní sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy, nie je možné preukázať a že dohoda nezakladá žiadne nároky a nie je ani zárukou vykonávania zrážok zo mzdy. Dohoda o zrážkach zo mzdy bola uplatnená, sledoval sa ňou zámer vymôcť si nárok veriteľa. Preto nebyť žaloby o zastavenie zrážok, bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného by došlo a veľa, že dohoda nie je ani zárukou vykonávania zrážok zo mzdy, nie je možné porozumieť. Napriek tomu, že v pôvodnom konaní o uloženie povinnosti zdržať sa vykonávania zrážok z jej mzdy, sa súd výškou úrokov nezaoberal, to v žiadnom prípade neobmedzuje súd v tomto konaní rozvíjať svoje argumenty nad rámec pôvodného konania, a to z dôvodu, že sa nejedná o res iudicata, čo by ako jediná podmienka znemožnila tento postup súdu uplatniť. Žalovaný bližšie nešpecifikuje, o akých skutočnostiach sa v tomto odseku zmieňuje, pretože z odôvodnenia napadnutého rozsudku takýto postup súdu nevyplýva. Z uvedených dôvodov navrhla napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

12. Vyjadrenie žalobkyne k odvolaniu žalovaného bolo žalovanému doručené dňa 26.11.2021. Ďalšie vyjadrenie v spore doručené neboli.

13. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 Civilného sporového poriadku, ďalej len CSP) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/, h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

14. Výrok rozsudku, ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok II.), nebol odvolaním žalobkyne napadnutý, nadobudol právoplatnosť, a preto nebol predmetom odvolacieho prieskumu.

15. Predmetom odvolacieho prieskumu bol rozsudok vo výroku, ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 270 €, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a súvisiaci výrok o náhrade trov konania.

16. Rozsudok je vo výroku I. vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP v tomto rozsahu potvrdil.

17. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 18. januára 2022 o 9.55 hod. v pojednávacej miestnosti č. dverí 202, 2. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 11.1.2022 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1, 3 CSP, § 378 ods. 1 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario.

18. Žalovaný namietal odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b/, t. j., že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, § 365 ods. 1 písm. d/, t. j., že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, § 365 ods. 1 písm. f/ CSP, t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, t. j., že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

19. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

20. Rozhodnutiu súdu v napadnutom rozsahu nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplývali a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, § 193 a § 205 CSP alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Rozsudok v napadnutom rozsahu nie je ani nepreskúmateľný a nebola zistená ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

21. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné. Vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ustanovenia § 191 ods. 1,2 CSP. Z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil, preto odvolací súd jeho rozsudok v napadnutom rozsahu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

22. Správne, podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Ani odvolacie námietky žalovaného nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a nie sú spôsobilé privediť zmenu napadnutého rozsudku.

23. Žalovaný vo svojom odvolaní (v jeho podstatnej časti) len zopakoval a podrobnejšie rozviedol svoje námietky a argumenty prednesené pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa v odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie dôsledne vypořiadal aj s tým, prečo na ne neprihliadol.

24. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o splnení všetkých zákonných predpokladov pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyni v zmysle § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. a v zhode so súdom prvej inštancie považuje priznané finančné zadosťučinenie vo výške 270 € za primerané s ohľadom na kritériá, ktoré súd zohľadnil pri určovaní tejto výšky.

25. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva úvaha súdu, na základe ktorej dospel k vyššie uvedeným záverom s poukazom na zistený skutkový stav a príslušné zákonné ustanovenia, ktoré aplikoval v prejednávanej veci a odôvodnenie rozsudku dáva odpoveď na všetky odvolacie námietky žalovaného, keďže boli už uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie.

26. Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd uvádza nasledovné:

27. Podľa ust. § 3 ods. 5 tretia veta zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

28. Vychádzajúc z citovaného zákonného ustanovenia a z rozhodovacej praxe vyšších súdnych autorít (R NS SR zo dňa 30.01.2019 sp. zn. 6Cdo/127/2017, NS SR zo dňa 14.09.2016 sp. zn. 6Cdo/389/2015) odvolací súd konštatuje, že možno priznať primerané finančné zadosťučinenie spotrebiteľovi podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. bez toho, aby bola v konaní preukázaná existencia a výška vzniknutej ujmy a bez toho, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy. Citované ustanovenie

má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany.

29. Pre posúdenie základu predmetu sporu (priznanie primeraného finančného zadosťučinenia) bolo preto podstatné, či sú splnené zákonné predpoklady pre požadované priznanie nároku, a to, či si spotrebiteľ uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom, a či bol úspešný.

30. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje.

31. Zákonodarcu pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.

32. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania je zrejmé, a táto otázka nebola medzi stranami sporu sporná, že žalobkyňa sa v osobitnom súdnom konaní v pozícii žalobkyne domáhala ochrany svojich práv v súvislosti so zmluvou o úvere č. 8500118947 zo dňa 19.06.2015, a konkrétne v súvislosti s uzavretou dohodou o zrážkach zo mzdy zo dňa 19.06.2015, ktorá bola uzavretá spolu so zmluvou o úvere. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 26.10.2018 č. k. 2Csp/218/2016-64, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 05.01.2019, ktorým žalovanému uložil povinnosť zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) č. 8500118947 zo dňa 19.06.2015. Z rozhodnutia vyplynul záver, že zmluvné dojednanie o zrážkach zo mzdy žalobkyne pre prípad neplnenia povinnosti riadne a včas splácať úver je neprijateľné, a teda neplatné. Dohoda o zrážkach bola formulovaná jednostranne v neprospech spotrebiteľa. Veriteľ (žalovaný) pri uzavretí dohody o zrážkach zo mzdy postupoval v rozpore s ustanoveniami § 53 ods. 5 OZ. Zmluva o revolvingovom úvere a dohoda o zrážkach zo mzdy boli uzavreté v ten istý deň, jednalo sa o zmluvu spotrebiteľskú, typicky formulárovú a vopred pripravenú, ktorej podmienky a obsah nemohla žalobkyňa ako spotrebiteľka ovplyvniť. Žalobkyňa bola v pozícii spotrebiteľa, ktorý ak chcela získať úver, musela podpísať všetky predložené dokumenty, s ktorými sa nemohla dôkladne oboznámiť a neboli vysvetlené skutočnosti, ktoré sa uvádzajú v týchto dokumentoch.

33. Žalobkyňa tak splnila predpoklad, ktorý zákon č. 250/2007 Z. z. v ustanovení § 3 ods. 5 vyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie.

34. Odvolací súd sa preto stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o preukázaní podmienky úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti žalobkyňou predložením rozsudku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy (iných príjmov), a ktorým bol judikovaný konkrétny nárok z porušenia práva, ale aj záverom súdu, že podmienkou úspešného uplatnenia nároku na primerané finančné zadosťučinenie nie je preukázanie vzniku ujmy na strane žalobkyne.

35. Odvolací súd zastáva názor, že pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sa nevyžaduje vznik ujmy, či už materiálnej alebo nemateriálnej, postačuje hrozba vzniku ujmy a postačí, že spotrebiteľ na podklade spotrebiteľskej zmluvy má plniť to, čo veriteľovi práve pre rozpor so zákonom nepatrí.

36. Odvolací súd poznamenáva, že v prejednávanej veci táto ujma preukázaná aj bola, a to nielen v majetkovej sfére, ale aj v nemajetkovej sfére žalobkyne, ktorá bola nútená domáhať sa svojho práva v súdnom konaní, ktoré nepochybne predstavuje negatívny zásah do bežného života spotrebiteľa a je spôsobilý privodiť mu ujmu v súkromnom živote vo forme strachu, nepríjemných pocitov, neistoty a podobne. Aj vydania rozhodnutia o zdržaní sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy sa musela žalobkyňa domáhať v súdnom konaní, nakoľko nemala iný účinný prostriedok, ako zabrániť výkonu zrážok z jej mzdy v prospech žalovaného.

37. Aj odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalobkyni mohla byť spôsobená aj majetková ujma, nebyť toho, že bola v základnom konaní aktívna.

38. Nebyť zásahu súdu uložením povinnosti zdržať sa výkonu práva na zrážky zo mzdy, mohla žalobkyni vzniknúť ujma tým, že by jej zo mzdy bola zrazená suma vyššia (1.376,25 €), než na akú by mal žalovaný nárok (840 €). Z uvedeného vyplýva, že žalobkyni hrozila ujma vo výške 536,25 €.

39. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, zákon neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť, len primeranosť.

40. Je na úvahe súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.

41. Primeranosť výšky finančného zadosťučinenia súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku dostatočne a logicky odôvodnil, odvolací súd sa s týmto odôvodnením stotožňuje a na tomto mieste ho neopakuje. Súd prvej inštancie dôsledne vyhodnocoval, aká výška finančného zadosťučinenia je primeraná. Úvaha súdu o výške finančného zadosťučinenia nevybočuje z medzí a hľadísk ustanovených zákonom a v žiadnom prípade nemožno dospieť k záveru, že v rozsahu, v akom bola priznaná, dôjde k finančnému obohateniu sa žalobkyne.

42. Aj odvolací súd má za to, že výška finančného zadosťučinenia 270 € je vzhľadom na skutkové okolnosti tohto prípadu primeraná a bude viesť žalovaného ako silnejšiu zmluvnú stranu nezneužívať jeho dominantné postavenie v právnom vzťahu a k takému konaniu a správaniu, aby nedochádzalo k porušovaniu práv spotrebiteľa.

43. Odvolací súd sa nestotožnil s odvolacou námietkou žalovaného, že výkon práva v konkrétnom prípade nie je v súlade s právnym poriadkom a účelom, ktoré to - ktoré ustanovenie sleduje, ak žalobkyňa podala v ten istý deň viacero žalôb, pričom jej nebránila žiadna objektívna prekážka uplatňovať požiadavku na primerané finančné zadosťučinenie jednou žalobou.

44. Tak ako žiaden právny predpis neukladá veriteľovi povinnosť poskytnúť dlžníkovi iba jeden úver a neukladá povinnosť vymáhať nároky z viacerých uzavretých úverových zmlúv jednou žalobou, ani žiaden právny predpis nezakazuje dlžníkovi domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia, pri porušení povinností veriteľa z viacerých zmlúv, viacerými samostatnými žalobami.

45. Aj v tu prejednávanej veci sa žalobkyňa domáha svojich nárokov samostatnými žalobami, a táto možnosť podania viacerých samostatných žalôb je iba na jej vôli.

46. Nakoľko aj veriteľ si nároky zo spotrebiteľských zmlúv uzavretých so žalobkyňou ako dlžníčkou uplatnil realizáciou zabezpečovacieho inštitútu zrážkami zo mzdy z každej zmluvy samostatne, a obrana žalobkyne bola vo všetkých prípadoch účinná, nemôže byť jej upreté právo domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia z porušenia každej povinnosti žalovaným samostatne iba preto, že to nevyhovuje predstávam veriteľa.

47. Z uvedeného dôvodu považuje odvolací súd odvoláciu námietku žalovaného za nedôvodnú.

48. K odvolacej námietke žalovaného, že v uvedenom rozhodnutí súd nerozhodol na základe žiadneho skutkového alebo právneho záveru týkajúceho sa výšky úrokov odvolací súd poznamenáva, že súd vychádzal z rozsudku sp. zn. 2Csp/218/2016, v ktorom bola konštatovaná neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy z dôvodu, že neobsahovala predovšetkým výšku pohľadávky, ktorá mala byť zabezpečená,

čím vymedzenie zabezpečovanej pohľadávky bolo neurčité a teda neplatné. Súd v základnom konaní vychádzal zo situácie, keď základ alebo výška pohľadávky bola medzi účastníkmi zmluvy sporná. Nakoľko veriteľ si samostatnou žalobou neuplatnil nárok žiadnym spôsobom ani na súde, nebola cena úveru 1.376,25 € zrazená zo mzdy žalobkyne. Súd prvej inštancie teda neposudzoval výšku úrokov, ale vychádzal z porovnania sumy poskytnutého úveru 840 € a ceny úveru 1.376,25 €.

49. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok v napadnutom výroku I. a v súvisiacom výroku o trovách konania v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP, ako vecne správny potvrdil.

50. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. Žalobkyňa bola v odvolacom konaní plne úspešná, preto má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu. O výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP), zohľadňujúc ustanovenie § 251 CSP.

51. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).